

Sygn. akt II C 235/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

19 grudnia 2017 roku

Sąd Okręgowy w Gliwicach Wydział II Cywilny Ośrodek (...) w R.

w składzie:

Przewodniczący: SSR del. Marzena Botwina

Protokolant: Izabela Kucza

po rozpoznaniu 13 grudnia 2017 roku w R.

sprawy z powództwa (...) -LOGISTYKA sp. z o.o. w K.

przeciwko Wojewódzkiemu Szpitalowi (...) w J.

o zapłatę

1. zasądza od pozwanego Wojewódzkiego Szpitala (...) w J. na rzecz powoda (...) -LOGISTYKA sp. z o.o. w K. kwotę 178,25 zł (sto siedemdziesiąt osiem złotych dwadzieścia pięć groszy);
2. umarza postępowanie w pozostałej części;
3. zasądza do pozwanego na rzecz powoda kwotę 12.274 zł (dwanaście tysięcy dwieście siedemdziesiąt cztery złote) tytułem zwrotu kosztów postępowania;
4. nadaje wyrokowi w punkcie 1 rygor natychmiastowej wykonalności.

SSR del. Marzena Botwina

Sygn. akt II C 235/17

UZASADNIENIE

wyroku z 19 grudnia 2017 roku

Powód (...) – LOGISTYKA spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w K. 1 marca 2017 roku złożył pozew przeciwko pozwanemu Wojewódzkiemu Szpitalowi (...) w J. z siedzibą w J. o zapłatę kwoty 137.121,15 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie oraz o zasądzenie kosztów postępowania według norm przepisanych.

Pozwany w odpowiedzi na pozew wniósł o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów postępowania. Pozwany zarzucił, że 8 marca 2017 roku uiszczył na rzecz powoda należność główną, a 10 sierpnia 2017 roku należne odsetki. Dalej pozwany zarzucił, że w jego ocenie wytoczenie powództwa było przedwczesne i nieuzasadnione. Podał, że powód miał świadomość trudnej sytuacji finansowej pozwanego i niejednokrotnie braku możliwości terminowego realizowania zobowiązań. Dalej wskazał, że w ramach prowadzonej działalności pozwany ponowi straty i nie posiada wystarczających środków na finansowanie bieżącej działalności. Pozwany jest podmiotem wykonującym działalność leczniczą, a straty, które ponosi wynikają z realizowania zadań publicznych, stosowania kosztownych procedur leczniczych w celu ratowania życia i zdrowia ludzi, za które powód nie otrzymuje płatności. Podkreślił, że cała należność została uregulowana przed doręczeniem pozwanemu odpisu pozwu, co wskazuje na dobrą wolę pozwanego i świadomość istniejącej konieczności regulowania zobowiązań, tym bardziej, że zwrócił się do

powoda o przesunięcie terminu płatności. W oparciu o art. 101 k.p.c. wniósł o nieobciążenie pozwanego kosztami postępowania. (k. 157-158)

W piśmie z 10 października 2017 roku powód złożył oświadczenie o cofnięciu pozwu w części tj. odnośnie do kwoty 137.121,15 zł wraz ze zrzeczeniem się roszczenia i podtrzymał żądanie zasądzenia kwoty 178,25 zł tytułem odsetek ustawowych za opóźnienie naliczonych od spłaconej przez powoda należności głównej w wysokości 137.121,15 zł. Powód podtrzymał wniosek o zasądzenie na jego rzecz od pozwanego kosztów postępowania. (k. 170)

Na rozprawie, która odbyła się 13 grudnia 2017 roku pełnomocnik pozwanego uznał żądanie powoda co do kwoty 178,25 zł (k. 183)

Mając na uwadze treść art. 213 § 2 k.p.c. Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 178, 25 zł. Jednocześnie mając na uwadze treść stosunku prawnego łączącego strony na podstawie zawartych przez strony umów (dołączonych do pozwu) oraz treść art. 481 § 1 i 2 k.c. Sąd uznał, że uznanie przez pozwanego powództwa nie było sprzeczne z prawem, zasadami współżycia społecznego ani nie zmierzało do obejścia prawa.

W pozostałym zakresie na podstawie art. 355 § 1 k.p.c. w zw. z art. 203 § 1 i 4 k.p.c. postępowanie umorzono.

O kosztach orzeczono na podstawie art. 98 k.p.c. Na kwotę 12.274 zł składały się: opłata od pozwu w kwocie 6857 zł, opłata skarbową od pełnomocnictwa w kwocie 17 zł, oraz wynagrodzenie pełnomocnika powoda w kwocie 5.400 zł (§ 2 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (DzU. 2015. 1804 z późn. zm.))

Sąd nie uwzględnił stanowiska pozwanego, że w niniejszej sprawie odnośnie do kosztów postępowania zastosowanie powinien mieć art. 101 k.p.c. Zgodnie z tym przepisem zwrot kosztów należy się pozwanemu pomimo uwzględnienia powództwa, jeżeli nie dał powodu do wytoczenia sprawy i uznał przy pierwszej czynności procesowej żądanie pozwu.

Przepis ten statuuje zasadę lojalności wobec kontrahenta stosunku cywilnego, pozwalając na obciążenie kosztami tę stronę, która "dała powód do wytoczenia sprawy". Ten element oceny ma zastosowanie również w wypadku orzekania o kosztach, przy umorzeniu postępowania w związku z treścią art. 203 § 2 k.p.c.

Należy podkreślić, że przepis art. 101 k.p.c., aby można go stosować, wymaga jednoczesnego spełnienia się dwóch przesłanek: a) niedania przez dłużnika powoda do wytoczenia powództwa i b) uznania przy pierwszej czynności żądania pozwu. Samo uznanie żądań pozwu nawet przy pierwszej czynności, ale bez wykazania również drugiej przesłanki, a więc że pozwany nie dał powodu do wytoczenia sprawy - nie uzasadnia żądania przyznania kosztów pozwanemu.

Celem przepisu art. 101 k.p.c. jest ochrona dłużnika przed ewentualnym szykanowaniem go przez nielojalnego wierzyciela zbędnymi procesami o należności, które, jako bezsporne, dłużnik uregulowałby dobrowolnie bez narażania się na zbędne koszty procesu. Poza natychmiastowym uznaniem żądań pozwu niezbędnym warunkiem skutecznego zgłoszenia przez pozwanego wniosku o zasądzenie na jego rzecz kosztów procesu jest więc wykazanie, że powód mógł uzyskać zaspokojenie swej pretensji bez uciekania się na drogę procesu.

W rozpoznawanej sprawie powód dochodził zapłaty części należności, która w sumie na 12 października 2016 roku wynosiła 971.455,46 zł. Poszczególne świadczenia składające się na tę kwotę były wymagalne najwcześniejsze 13 kwietnia 2016 roku, a najpóźniejsze 11 października 2016 roku (zestawienie nieuregulowanych należności). W piśmie z 12 października 2016 roku skierowanym do pozwanego powód wyznaczył termin zapłaty tego świadczenia na 26 października 2016 roku. (k. 41)

Na wniosek pozwanego wskazana wyżej należność została przez powoda rozłożona na pięć rat po 194.291,09 zł każda (za wyjątkiem ostatniej, która wynosiła 194.291,10 zł) płatnych na koniec miesiąca od 30 listopada 2016 roku do 31

marca 2017 roku. (pismo z 22 listopada 2016 roku k. 54) Pozwany nie dochował terminów spłaty rat. Na dzień złożenia pozwu zapłacił powodowi z wyżej wskazanej należności 389.808,43 zł (potwierdzenia zapłaty k. 165-167).

Mając na uwadze powyższe Sąd uznał, że powód przed wytoczeniem powództwa w niniejszej sprawie rozkładając spłatę należności na raty uwzględnił trudną sytuację finansową pozwanego. Jednak nie można wymagać od powoda, aby wobec nieprzestrzegania przez pozwanego nie tylko uzgodnień dotyczących terminów zapłaty wynikających z łączących strony umów, ale również późniejszych uzgodnień, czekał aż pozwany ostatecznie w dogodnym dla niego terminie spełni świadczenie. Powód jako spółka prawa handlowego z pewnością również ma ograniczone możliwości kredytowania działalności pozwanego, i z pewnością nie ciąży na nim taki obowiązek. W związku z tym Sąd uznał, że wytoczenie niniejszego powództwa nie mogło zostać uznane za niecelowe.

Rygor natychmiastowej wykonalności odnośnie do pkt 1 wyroku nadano na podstawie art. 333 § 1 pkt 2 k.p.c.